

Μήνυμα
ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἐκκλησιαστικῷ Ἔτει (1 Σεπτ 2016)
(τοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς)

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰω. ζ' 38)

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Α. Ὅλοι πλέον ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας πορεύεται σὲ μία θάλασσα πρωτοφανοῦς ἀσεβείας, συντονισμένης ὕβρεως, ἰσχυρῶν ἀμφισβητήσεων, ἀθεϊστικῆς μανίας, συστηματικῆς προσπάθειας ἀπόρριψης κάθε ἔννοιας μυστηρίου καὶ ἱερότητος, ὕπουλου διωγμοῦ κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀποκαλυπτικοῦ διαμετρήματος, μάλιστα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χριστιανικὰ συστήματα.

Ἐκτιμᾶται ὅτι σὲ λίγα χρόνια, σὲ κάποιες μεγάλες Εὐρωπαϊκὲς πόλεις, οἱ μουσουλμάνοι θὰ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Τὸ πραγματικὸ ὅμως πρόβλημα δὲν εἶναι ὅτι οἱ χριστιανοὶ θὰ εἶναι λιγότεροι, ἀλλὰ ὅτι ἤδη εἶναι λιγότερο χριστιανοὶ καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ χριστιανοί.

Β. Ἐναντίον τῆς πίστεως ἔχει ἐπιστρατευθεῖ ἡ ἐπιστήμη, ἡ τεχνολογικὴ παντοδυναμία, τὰ μέσα πληροφόρησης, οἱ μηχανισμοὶ ψηφιακοῦ ἐλέγχου τῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς μας, ἡ πολιτικὴ, ἡ κατευθυνόμενη παιδεία, ὁ ὑλιστικὸς τρόπος ζωῆς κ.λπ.

Γ. Ὁ φιλοσοφικὸς ὀρθολογισμὸς καὶ οἱ ἱστορικὲς καὶ ἀνθρωπολογικὲς ἐπιστῆμες ἐπιστρατεύονται στὸ νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστη στὸν Θεὸ καὶ νὰ κατασκευοφαντήσουν τὴν πορεία καὶ τὸν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικότερα τοῦ χριστιανισμοῦ στὸ παρελθὸν καὶ σήμερα.

Δ. Οἱ θεωρίες περὶ τυχειότητος στὴ γένεση τοῦ ὑλικοῦ κόσμου ἐπιδιώκουν νὰ ἐξαφανίσουν κάθε ἰδέα δημιουργικῆς ἐπεμβάσεως στὴν ἀρχὴ τοῦ

σύμπαντος, ἄρα νὰ μηδενίσουν τὴν θεϊκὴ παρουσία καὶ ἀνάγκη. Τύχη εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὴ διάλεκτο τῆς ἀθεΐας!

Ε. Ἡ ἔμφαση στὴν ἀυθαίρετη μονομερῆ ἐρμηνεία τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς γενετικῆς τεχνολογίας, ὑπερτονίζει τὴ βιολογικότητα καὶ ζωικότητα τοῦ ἀνθρώπου, προκειμένου νὰ μηδενισθεῖ κάθε στοιχεῖο ἱερότητός του.

ΣΤ. Οἱ βιαστικὲς ἐξαγγελίες περὶ κατασκευῆς συνθετικοῦ γονιδιώματος καὶ τεχνητῆς ζωῆς ἢ κλωνοποίησης τοῦ ἀνθρώπου ἢ βιοτεχνολογικῶν θαυμάτων (DNA editing) ἢ στὴν Φυσικὴ περὶ τῆς δῆθεν «θεωρίας τῶν πάντων» ἀποσκοποῦν στὸ νὰ ἀντικαταστήσουν τὸν Θεὸ μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἔτσι νὰ κλείσουν τὸν δρόμο καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεό. Ἡ τύχη ὡς ἐρμηνευτικὸ ἐπινόημα καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἡ κεντρικὴ παρουσία στὸν κόσμο ἐξαφανίζουν τὸν Θεὸ καὶ ὡς πρόσωπο καὶ ὡς ἔννοια.

Ζ. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ τεχνολογίες τῆς γενετικῆς καὶ ἐγκεφαλικῆς ἐνδυνάμωσης (Gene enhancement καὶ Brain enhancing (pills and boosters)), τὰ ἐγκεφαλικά ἐμφυτεύματα, ἢ μεταμόσχευση προσώπου, οἱ τολμηρὲς τεχνολογικὲς παρεμβάσεις στὸ νευρικὸ καὶ γενετικὸ κύτταρο, ἢ προσπάθεια νευροβιολογικῆς ἐρμηνείας τῶν ψυχικῶν φαινομένων κ.λπ. ἐπιδιώκουν τὴν τεχνολογικὴ ἀυθυπέρβαση τοῦ ἀνθρώπου (transhumanism), ἀγνοῶντας καὶ ἀπορρίπτοντας ταυτοχρόνως τὴν ἀυτεξούσια κίνησή του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν κατὰ χάριν εἰσοδὸ του στὴν ὑπὲρ φύσιν κατάσταση (θέωσις).

Η. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ φύλου, ὄχι ὡς διόρθωση ὑφιστάμενης ἀνατομικῆς καὶ φυσιολογικῆς δυσαρμονίας, ἀλλὰ ὡς ἐπιλογὴ ἀφύσικης ἀπαίτησης καὶ νοσηροῦ θελήματος, ἢ ἀντικατάσταση τῆς ἀνατομικῆς καὶ φυσιολογικῆς ταυτότητος τοῦ φύλου μὲ τὸν λεγόμενον σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ ὡς ἐπιλογὴ, καὶ ἢ μὲ κάθε τρόπο δικαιολόγησής της, μάλιστα στὴ βάση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἀντιρατσιστικῆς ἀντίληψης, συντρίβοντας τὴν ἱερότητα τῆς ψυχοσωματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπομακρύνουν βάνανυσα ἀπὸ τὴν κληρονομιά τῆς «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ» παρακαταθήκης του.

Θ. Ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς Ἐκκλησίας σὲ σύστημα κοινωνικῆς πρόνοιας ἢ πολιτιστικῆς κληρονομιάς, παράλληλα μὲ τὴν ἀντικατάσταση τῆς

φιλανθρωπίας στο όνομα του Θεού από έναν αποστεωμένο χωρίς Θεό ανθρωπισμό και έννοιες όπως αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια, φιλία, ειρηνική συνύπαρξη κ.λπ., στην ουσία καταργεί τον μυστηριακό χαρακτήρα της Εκκλησίας ως πνευματικής κοινωνίας των πιστών και την μεταμορφώνει σε μηχανισμό επίλυσης κοινωνικών προβλημάτων έντελως επίγειας προοπτικής.

I. Η μεθοδευμένη επιδίωξη είτε να αμφισβητηθεί ή ιστορικότητα του Χριστού από τους αυτοαποκαλούμενους μυθικιστές είτε να συκοφαντηθεί ή άκεραιότητα της ζωής Του και ή αυθεντικότητα των ιερών κειμένων, και ή παράλληλη προσπάθεια αποχριστιανοποίησης των κοινωνιών μας με την κατάργηση των συμβόλων και τον αποχριστιανισμό της κοινωνικής ζωής και της παιδείας, τελικά επισφραγίζουν την προσπάθεια αποδόμησης της πίστεως. Η παγκόσμια ανασφάλεια, ή μαζική καταστροφή αρχαιότατων πολιτισμών και ή βίαιη μετακίνηση από τις ιστορικές ρίζες τους και ανακάτωμα όλκληρων λαών συμπληρώνουν το όλο σκηνικό. Ένας κόσμος δίχως Θεό! «Οί άνθρωποι λησμόνησαν τον Θεό· από εκεί έρχονται όλα τα κακά» (Αλεξάντερ Σολζενίτσιν, 1983).

IA. Ο υπερτονισμός των λεγομένων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όσο και αν φαίνεται έλκυστικός και θεμελιωτικός μιās νέας ήθικης περι του ανθρώπου, καταργεί τα «δικαιώματα» του Θεού και περιθωριοποιεί την χάρι Του. Ο αντιρατσισμός και ή άνεκτικότητα, ή πολυπολιτισμικότητα και ή πολυθρησκευτικότητα, ένω στην ουσία τους περιέχουν κάτι το βαθύ χριστιανικό, όπως παρουσιάζονται και όπως ύποστηρίζονται, καιρία προσβάλλουν την ιερότητα του ανθρώπου και ουσιαστικά άλλοιώνουν το πρόσωπο του άληθινού Θεού. Η πολυθρησκευτικότητα μεταμορφώνει την πίστη στον Θεό σε κοινωνικό φαινόμενο.

IB. Όλα αυτά οδηγούν σε μιὰ πρωτοφανή σύγχυση, σε άλλεπάλληλα άδιέξοδα, πλάνες, αίρέσεις, παγκόσμια ήθικη και πνευματική κατάρρευση, άνατροπή διαχρονικών ήθικων σταθερών, πολυμέτωση προσβολή της ανθρωπίνης όντολογίας. Επί πλέον, άποδυναμώνουν την πίστη, ύποβαθμίζουν την Εκκλησία, άποχριστιανοποιούν τον κόσμο, έξαφανίζουν τον Θεό και κάνουν τον λόγο και το όνομά Του άρχικά μόν μη άναγκαία, στη συνέχεια περιφρονητέα, ύστερα μη έπιθυμητά και τέλος μισητά και άποδιοπομπαία. Έτσι θεμελιώνεται ό σύγχρονος άθεισμός και όργανώνεται ό σύγχρονος διωγμός της πίστεως και του χριστιανισμού.

Γ. Τελικά, ο άνθρωπος καταντάει μια επίπεδη, μονοδιάστατη οντότητα, μια βιολογική μηχανή που η ζωή της εκτυλίσσεται απρόβλεπτα μέσα σε μία πολύ στενή ζώνη χρόνου, ο δὲ θάνατος προσδιορίζει τὴν ὀριστική ἐπιστροφή στην ἄβυσσο τῆς ἀνυπαρξίας. Χειρότερη ἀπὸ τὴν ἐφημερότητα εἶναι ἡ συνειδητοποίησή της ὡς περιορισμένης παροδικότητος. Τότε ἡ λογική καὶ ἡ σκέψη ἀποτελοῦν τιμωρία καὶ ὄχι δῶρο. Καὶ ἡ ἐλευθερία τραγική παρακαταθήκη· ἀνάμεσα στὸν αἰώνιο καὶ θεωμένο ἄνθρωπο νὰ ἐπιλέγεις τὸν ζωικό καὶ μηδενιστικό.

Δ. Ἡ Ὁρθόδοξη μαρτυρία τῆς κοινωρίας τοῦ Θεοῦ, διατυπωμένη καὶ ἐμπειρικά τεκμηριωμένη μέσα στοὺς ναοὺς μας καὶ τὰ μοναστήρια μας, στὰ μυστήρια καὶ τὴ ζωή μας πρέπει νὰ κατατεθεῖ ὡς στεντόρεια πανορθόδοξη κραυγή στὴν ἐποχή μας. Ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία καὶ ἐμπειρία εἶναι ἡ μόνη πὺ μπορεῖ νὰ φωτίσει τὴ σύγχρονη πραγματικότητα καὶ γι'αὐτὸ ὀφείλει νὰ καταθέσει τὸν λόγο της καὶ πρὸς ἐπιστηριγμὸν τῶν πιστῶν καὶ ὡς μαρτυρία στὸν ὑπόλοιπο χριστιανικὸ κόσμο.

Γιὰ ὄλους τοὺς προαναφερθέντες λόγους, σᾶς καλῶ ὄλους μαζί ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία, νὰ ξεκινήσουμε τὸ Νέο Ἐκκλησιαστικὸ Ἔτος ἐπαναλαμβάνοντας μὲ τὴ ζωή καὶ τὸν λόγο μας τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὅπως αὐτὸ ἔχει ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὴν Α' καὶ τὴν Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ὅπως ὀμολογεῖται ἔκτοτε καὶ γιὰ δεκαεπτὰ αἰῶνες ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν Ὁρθοδόξων ἀπαράλλακτο. Ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε καθημερινὰ μέσα στὸ σύγχρονο πλαίσιο προβλημάτων, τάσεων, νοσοτροπιῶν, καὶ ὡς ἔνδειξη τῆς διαχρονικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ ἡ ὀμολογία ἀποτελεῖ καὶ ἀπάντηση στὸν σύγχρονο κόσμο.

**Ἡ ἴδια Ὁρθόδοξη Ὁμολογία,
ἀπαράλλακτο τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως,
17 αἰῶνες μετὰ**

Σὲ μία ἐποχὴ καὶ σὲ ἓναν κόσμον ποὺ μὲ μῖσος ἀμφισβητεῖ καὶ μυωπικὰ ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ὁμολογοῦμε τὴν ζωντανὴν παρουσία Του στὴ ζωὴ μας, μάλιστα ὡς Πατὴρ ἀγάπης καὶ ἔτσι ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογεῖ ὁ καθένας μας καὶ ὅλοι μαζί: **Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ δύναμη τοῦ «κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφ. στ' 12) φαίνεται νὰ κυριαρχεῖ παντοῦ καὶ νὰ κατευθύνει τὰ πάντα, ἐμεῖς ὁμολογοῦμε τὴν πίστιν μας στὸν Θεὸ πατέρα ὡς **Παντοκράτορα**, ὁ ὁποῖος εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ κοσμοκράτορος, ἀφοῦ «μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Α' Ἰω. δ' 4).

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἐπιστρατεύει τὴν ἐπιστήμην, προκειμένου νὰ πείσει ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀποτέλεσμα τυχαιότητος ἢ αὐτόματης γένεσης καὶ ἀντικαθιστᾷ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀόριστη ἔννοια τῆς τύχης, ταυτόχρονα δὲ ὑποστηρίζει ὅτι ὑπάρχει μόνον ὅ,τι βλέπουμε καὶ ψηλαφοῦμε καὶ πείσματα ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν μὴ ὄρατου κόσμου, ἐμεῖς ὁμολογοῦμε Θεὸν δημιουργόν, **ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων**, δηλαδὴ καὶ ὅλου τοῦ ὄρατου καὶ ἀοράτου κόσμου.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ παλινδρομεῖ ἀνάμεσα στὴν ἀσεβῆ ἀπόδοση ἀνθρώπων ἀδυναμιῶν καὶ παθῶν στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ἀμφισβήτηση τῆς ἱστορικῆς παρουσίας Του, ἐμεῖς διακηρύσσουμε τὴν προαιώνια ἐκ τοῦ Πατρὸς γέννησίν Του καὶ τὴν τέλεια θεότητά Του καὶ ὁμολογοῦμε καὶ σήμερον ὅτι πιστεύουμε **καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.**

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ διερωτᾶται ποῦ εἶναι ὁ Θεός, ποὺ δυσκολεύεται νὰ τὸν διακρίνει καὶ βιάζεται νὰ τὸν ἀπορρίψει, ἐμεῖς ἀναφωνοῦμε ὅτι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», καὶ ὁμολογοῦμε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν τέλειον Θεὸν καὶ τέλειον

ἄνθρωπον, τὸν μόνον ἀναμάρτητον, τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ καὶ σὲ ἓναν κόσμον ποὺ «μισεῖ καὶ διώκει, ἀρνεῖται καὶ σταυρώνει τὸν Κύριον», ποὺ θεωρεῖ τὸν λόγο τῆς θυσίας Του «μωρίαν ἢ σκάνδαλον», ἐμεῖς τὸν ἀναγνωρίζουμε ὡς «Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. α' 24) καὶ Τὸν ὁμολογοῦμε ὡς ζῶντα Θεὸν *σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.*

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ φοβεῖται τὸν θάνατον καὶ τὸν ἀρνεῖται, ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν πολεμᾶ υἰοθετῶντας εὐγονικὲς καὶ εὐθανασιακὲς ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς, ποὺ στὸν λεγόμενο πολιτισμένο καὶ ἀναπτυγμένο κόσμον γιὰ κάθε παιδί ποὺ γεννιέται ἔχει καταστρέψει διπλάσια ἔμβρυα, ἐμεῖς διακηρύσσουμε τὴν πίστη μας στὴ συντριβὴ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο ὁμολογοῦμε *καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.* Τὸν ὁμολογοῦμε ὄχι θῦμα τῆς ἱστορίας, οὔτε ὡς θεατὴ τοῦ κόσμου ἢ ἀπλῶς πρότυπο πρὸς μίμησην, ἀλλὰ ὡς νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ Θεὸν «κλῶμενον καὶ ἐκχυνόμενον, προσφερόμενον καὶ διαδιδόμενον», κοινωνοῦμενον, ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχει στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ νὰ μετέχεται καὶ νὰ κοινωνεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι «γεύονται καὶ βλέπουσιν ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος» (Ψαλμ. λγ' 9).

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ συνηθίζει μόνον νὰ κρίνει καὶ ὄχι νὰ κρίνεται, ποὺ ἀρνεῖται τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ περιφρονεῖ τὶς ἐντολὰς Του, ἐμεῖς ζοῦμε μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς δευτέρας παρουσίας Του, τὸ φρόνημα τῆς ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ ἀπολογίας μας καὶ τὴν πίστη στὴν αἰώνια βασιλεία Του. Γι' αὐτὸ καὶ Τὸν ὁμολογοῦμε *καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς· καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.*

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὀμιλεῖ γιὰ πνευματικὸν πολιτισμό, ἀλλὰ ἀγνοεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀρνεῖται τὴν θεϊκὴν παράκληση καὶ χάρι, ποὺ ζεῖ ἀπαράκλητα μέσα στὴν ὑλιστικότητα καὶ στὴν ἐφημερότητα, ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε *καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν, καὶ ὁμολογῶντάς το ὡς*

Παράκλητον λαλοῦντα διὰ τῶν Πατέρων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ζοῦμε μὲ τὴν προσδοκίᾳ τῆς χάριτός Του.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού αὐτοχαρακτηρίζεται ὡς μεταχριστιανική, πού μετατρέπει τοὺς ναοὺς τῆς σὲ ἀγορὲς καὶ καταστήματα, σὲ χώρους διασκέδασης καὶ γυμναστήρια, πού ἀρνεῖται τὴ γνώση τῆς ἀλήθειας, πού ζεῖ μέσα σὲ διχασμοὺς καὶ διαιρέσεις, ἐμεῖς ζοῦμε τὴν *Ἐκκλησίαν ὡς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικήν*. Ὡς Μία, μόνον αὐτὴ περικλείει μέσα τῆς τὸν Χριστὸ καὶ «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰω. ιστ' 13) · ὡς Ἁγία ζεῖ καὶ κηρύττει αὐθεντικὰ τὴν μετάνοια, τὴν ταπείνωση καὶ τὸν ἀγιασμό, «οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον» (Ἐβρ. ιβ' 14)· ὡς Καθολικὴ, ἀγκαλιᾶζει ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὴν κτίση, ἔχει ἐπαγγελία «ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (Α' Τιμ. δ' 8), κατέχει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιθυμεῖ «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4) «μαθητεύουσα πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. κη' 19)· ὡς δὲ Ἀποστολικὴ τηρεῖ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ζεῖ κατὰ τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς τους καὶ διαφυλάσσει τὴν πίστη τους ἀπαράλλακτη.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἔχει συντρίψει τὸν ἄνθρωπο στὸ ἐπίπεδο τῆς βιολογικῆς ὀντότητος καὶ μόνον, πού τὸν ἀναγνωρίζει μόνον ὡς μηχανὴ πού τεχνολογεῖται ἢ πληροφορία πού προγραμματίζεται ἢ κοινωνικὴ ὀντότητα μὲ συμφέροντα, δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, πού μηδενίζει κάθε προοπτικὴ του, πού ἰσοπεδώνει τὴν ἀξία του· σὲ ἕναν κόσμον πού ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὸν Θεὸ ἀπεγνωσμένα παλεύει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ κληρονομεῖ μονίμως τὸν θάνατο, πού προσπαθώντας μὲ τὴν τεχνολογία του νὰ ἐνδυναμώσει τὴν ἀνθρώπινη φύση (human enhancement, transhumanism), τελικὰ τὴν καταργεῖ, ἢ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὸ πρόσωπο τῶν ἁγίων τῆς καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐλευθερώνει καὶ τὴν ὑπερβαίνει θεώνοντάς την καὶ καθιστῶντάς την μεθεκτικὴν τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀναγνωρίζουμε τὸν ἄνθρωπο ὡς πλασμένον «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ» (Γεν. α' 26), ὡς «ζῶον θεούμενον», ὡς κεκλημένον νὰ γίνῃ «θείας κοινωνὸς φύσεως» (Β' Πέτρο. α' 4), ὡς διὰ τοῦ βαπτίσματος «ἄνωθεν γεγεννημένον» (Ἰω. γ' 7) ὡς «μὴ ἔχοντα ᾧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦντα» (Ἐβρ. ιγ' 14). Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι μαζί καὶ ὁ καθένας μας χωριστὰ *ὁμολογοῦμεν ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.*